

Verzuimboeten aangifte- en betalingsverplichting

Authors	Demandt, Kim
Published in	NTFR: Nederlands Tijdschrift voor Fiscaal recht
Publication Date	2022-10
Document Version	publishersversion
Link	https://research.tilburguniversity.edu/en/publications/5407d5ac-c1ba-4fff-a0ff-5967d479f5d2
Citation	Demandt, K 2022, 'Verzuimboeten aangifte- en betalingsverplichting', NTFR: Nederlands Tijdschrift voor Fiscaal recht, vol. 2022, no. 42, NTFR 2022/3508. < https://www.ndfr.nl/content/p1-593446 >
Download Date	2026-05-17 11:21:30
Rights	<p>General rights</p> <p>Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research. - You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain - You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal" <p>Take down policy</p> <p>If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.</p>

NTFR 2022/3508 - Verzuimboeten aangifte- en betalingsverplichting

Gegevens

Publicatie

NTFR 2022/3508

Instantie

Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak

2 augustus 2022

Datum publicatie

19 oktober 2022

Annotator

mr. K.M.G. Demandt

docent bij het Fiscaal Instituut Tilburg (Tilburg University) en advocaat bij Demandt Advocatuur

ECLI

[ECLI:NL:OGEAC:2022:258](#)

Belastingjaar

01-01-2013 t/m 31-12-2014

Zaaknummer

CUR202100288, CUR202100289, CUR202100291 en CUR202100773 t/m CUR202100791

Relevante informatie

[Art. 67b AWR](#), [Art. 67c AWR](#)

Inhoudsindicatie

verzuim, dubbele beboeting

Samenvatting

Aan belanghebbende zijn op verschillende datums in 2014 naheffingsaanslagen (maandaanslagen) LB en premies AOV/AWW opgelegd met verzuimboetes wegens het niet tijdig doen van aangifte. Belanghebbende heeft alsnog aangiften ingediend op 8 april 2015. Daarna zijn aan belanghebbende overeenkomstig de ingediende aangiften en rekening houdend met de reeds eerder opgelegde naheffingsaanslagen, naheffingsaanslagen LB en premies AOV/AWW opgelegd. Daarbij zijn verzuimboetes wegens het niet tijdig betalen van belasting/premies opgelegd van 15%. Belanghebbende stelt dat hij ten onrechte dubbel beboet is nu er zowel bij de eerste reeks als tweede reeks naheffingsaanslagen boetes zijn opgelegd.

Het Gerecht oordeelt dat de inspecteur geen dubbele boetes voor hetzelfde feit heeft opgelegd, nu het (niet tijdig) doen van aangifte onderscheiden dient te worden van het (te laat) betalen van het op de aangifte verschuldigde bedrag. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat volgens het stelsel van de Algemene wet 'de verplichting tot het doen van aangifte en de verplichting tot betaling weliswaar nauw met elkaar samenhangen doch niettemin afzonderlijke verplichtingen zijn' (HR 22 februari 1984, nr. 21/979, [ECLI:NL:HR:1984:AW8642](#), BNB 1984/233). Naar het oordeel van het Gerecht is dat in Curaçao, waar de verplichting tot het doen van aangifte is neergelegd in art. 8 ALL en de verplichting tot betaling in art. 14 ALL, niet anders. Indien, zoals hier, over de diverse tijdvakken zowel de belastingen als de premies niet (tijdig) zijn betaald, is sprake van evenzovele verzuimen (HR 13 augustus 2004, nr. 37/920, [ECLI:NL:HR:2004:BI8185](#), BNB 2005/42). Ook in zoverre is geen sprake van dubbele beboeting van hetzelfde feit. Nu vaststaat dat belanghebbende de aangiften te laat heeft gedaan en ook te laat heeft betaald, zijn de boetes terecht opgelegd. De boete bij de naheffingsaanslag premies AOV/AWW oktober 2014 wordt vernietigd, omdat niet gebleken is dat in de negen voorafgaande maanden een verzuim is begaan en bij het eerste verzuim geen boete wordt opgelegd volgens het boetebeleid.

(Beroep gegrond.)

Noot

In deze uitspraak gaat het om twee formele vragen: is de belastingplichtige ontvankelijk in bezwaar (en in beroep) en is sprake van beboeting voor hetzelfde feit (het niet tijdig doen van aangifte en het niet tijdig betalen van de loonbelasting).

1 Dubbele beboeting?

Interessant is of het niet (tijdig) doen van aangifte en het niet (tijdig) betalen van aangiftebelastingen als hetzelfde feit kan worden aangemerkt. Het Gerecht verwijst naar een arrest van de Hoge Raad uit 1984 waarin is geoordeeld dat 'de verplichting tot het doen van aangifte en de verplichting tot betaling weliswaar nauw met elkaar samenhangen doch niettemin afzonderlijke verplichtingen zijn' (HR 22 februari 1984, nr. 21/979, BNB 1984/233). Dat zou betekenen dat het twee (juridisch) te onderscheiden verplichtingen zijn. Maar er is feitenrechtspraak waaruit een meer materiële benadering volgt (in lijn met het EHRM en HvJ EU). Zo oordeelde de strafkamer van Hof Den Bosch tot tweemaal toe dat het doen van aangifte in rechtstreeks verband staat met de betalingsverplichting. De aangifte en de betaling zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Volgens het hof is bij een aangifteverplichting en betaalverplichting bij aangiftebelastingen sprake van hetzelfde feit. Dubbele beboeting/bestrafing voor hetzelfde feit is niet toegestaan op grond van het ne bis in idem-beginsel (Hof Den Bosch 17 februari 2015, nr. 20.003744.13, [NTFR 2015/1931](#) en Hof Den Bosch 4 juni 2019, nr. 20.002124.17, [NTFR 2019/1598](#)). In cassatie op een van deze twee Bossche uitspraken heeft de Hoge Raad anders geoordeeld (HR 15 maart 2022, nr. 19/02761, [NTFR 2022/1431](#)). Hoewel dit arrest zich vooral richt op de vraag of een rechtspersoon en natuurlijke persoon 'dezelfde persoon' zijn en de vraag of verzuimboetes en vergrijpboetes als 'hetzelfde feit' kunnen kwalificeren, meen ik uit r.o. 4.2.3 af te kunnen leiden dat de Hoge Raad de betalingsverplichting en aangifteverplichting niet als

‘hetzelfde feit’ beschouwt. Dat ontleen ik aan de woorden ‘voor zover sprake zou zijn van dezelfde feiten’, in reactie op het oordeel van het hof in r.o. 4.2.1.

Vermeldingswaardig is nog het recente arrest van de strafkamer van de Hoge Raad van 4 oktober 2022, nr. 21/01817, [ECLI:NL:HR:2022:1364](#). De Hoge Raad heeft daarin geoordeeld dat verzuimboetes voor het niet tijdig betalen van btw (art. 67c AWR) niet ‘hetzelfde feit’ zijn als een strafvervolgning voor het niet tijdig betalen van btw (art. 69a AWR). Hoewel de materiële feiten dus gelijk zijn (het niet tijdig betalen van btw), legt de Hoge Raad de nadruk op de meer juridische toets (het opzetvereiste in art. 69a AWR en het verschil in maximumstraffen).

De Hoge Raad houdt vast aan een meer formele benadering van ‘hetzelfde feit’, terwijl de Europese hoven voor een toets kiezen waarbij de nadruk ligt op de materiële feiten (zie ook K.M.G. Demandt en C.A.M. Janssen, ‘Een oproep tot de Hoge Raad voor een meer materiële invulling van het feitsbegrip van het ne bis in idem-beginsel’, WFR 2021/83). Compensatie in de straftoemeting is wel mogelijk, zo volgt ook uit het arrest van 15 maart 2022. Het Gerecht heeft daar ook oog voor, maar omdat de inspecteur zelf de boetes al had gematigd ziet het Gerecht geen aanleiding voor een verdere matiging. De boetes (op één na) blijven dus in stand.

2 Ontvankelijkheid van het bezwaarschrift

Over de ontvankelijkheid van het bezwaarschrift kan ik kort zijn. Het Gerecht verwijst uitgebreid naar rechtspraak van de Hoge Raad over de verschoonbaarheid van een te laat ingediend bezwaarschrift. Ik vraag me wel af hoe deze zaak procesrechtelijk is verlopen, aangezien de inspecteur wél de bezwaarschriften niet-ontvankelijk verklaart (zelfs het bezwaarschrift dat ‘gewoon’ binnen de termijn is ingediend), maar in beroep hiervoor niets aanvoert. Dat leidt in ieder geval tot de conclusie dat de belastingplichtige ontvankelijk is. Een pyrrusoverwinning, aangezien het Gerecht de boetes (op één boete van Naf 50 na) in stand laat.